

Szlovén költők versei

Tomaž Šalamun **Isten ínye**

Mondjuk, hogy a begóniából hosszú
szempillájú hangyák özönlöttek kifele.
Ilyesfajta szempilla nincs is. Begóniából kiözönlő

hangyák sincsenek. Maga a start, aztán már
kípréselt vagy. A hangyák mindig barna
hegyeket képeznek. Alul el vannak vágva és

sose tudhatod, a beleket, csapokat, autóutakat –
biztosan szükség van rájuk a folyamatnál – hogyan
spriccelik a tengely másik felére. Az átkelőknél

felismerhető Isten ínye. Néha a hidaknál
a munkások a betonba lettek ömlesztve.
Egy munkás: megingott. A sisakot és alatta

a testet elöntötte a nedves sörény. A
katedrálisokban gázlámpák vannak. A fény
törése az üvegbe lett ütve. A túlságosan

polírozott húsú bokszolók akkor még nem léptek fel
a színre. A százszorszépek meg lesznek pörgetve.
A galambok felugrálnak az állványra. Szárnyaikat

a szabadban használják. A bazaltba belesüppedt
a Szentlélek. Isten ínye ezt már nem fedi el.
Nem lehet nyállal felolvasztani a szivárványt.

Szólószem

A bőrből vízesések törnek elő. Ám
nézd, egy nappal előtte, mielőtt még haldokoltál,
felhívtál. A csipke szájából, te sima,
bársonyos szemű barbár. Nevetésed

váza, cigarettáztál. Eltörik a tuskó? Be-
csavarodik? Korčula ajtaja körül
botladoztam. A történet felvillan. A bálna
nyaka kitörik. Szigonyként élek. Mint

egy szigony. Nincs már kiút. Cukor
kockája a vállon, a zsákban. Mosolyod
elaludt, alszik. Szempilláidból

törpék suhannak kifele és megfordulnak a
levegőben? Ujjaim közt manna van.
Illatod mint a Provance. Mint a Rue de France.